

Viceværten og det gamle hus

FØDSELSDAG

Matthæusgården fyldte rundt i weekenden, og det blev fejret med en kæmpe gårdfest til husets ære. Inden festen talte vi med viceværten gennem fyrré år, Svend Erik Andersen.

AF JUNE THOMSEN

Matthæusgården fik både flag, balloner og god musik til sin fødselsdag i lørdags. En stort anlagt gårdfest for alle husets beboere fejrede, at det er præcis hundrede år siden, det gule hus blev opført på adressen Matthæusgade 22-44. Kun ganske få beboere har været med et langt stykke af vejen. Vicevært Svend Erik Andersen er en af dem.

Der stod 1965 på kalenderen, det år Svend Erik flyttede ind i Matthæusgade med sin hustru. Parret havde ingen børn, så den stod på to små værelser til det unge par. Dengang kunne man kun få en større bolig, hvis man havde nået at udvide familien med småfolk.

- Det var ikke nok at sige, at man planlagde at få børn. Der skulle beviser på bordet, fortæller Svend Erik.

Dengang så ejendommen

noget hærgert ud. Faktisk så hærgert, at Svend Erik havde meget store betænkeligheder ved at gå med i andelsforeningen, fordi huset lignede noget, der skulle rives ned. Ifølge Svend Erik var huset en »skidengrå« farve, og fællesarealerne manglede lys og leben. Folk holdt sig inden døre og brugte kun den i dag så hyggelige gård, når de skulle ud og ind af bygningerne. Utænkeligt i dag, men der var ingen døråbning på opgangsdørene dengang, og gårdspladsen var en lille plet af indhegnet grønt. Et brutalt smedejernsgitter og en arrig visevært holdt børn og hunde væk fra den grønne plet.

- Stakkels børn. De måtte gerne blive født, men de måtte ingenting. De måtte ikke spille bold i gården, de måtte ikke være på trapperne. Hvor fanden skulle de så være? Det grønne areal blev aldrig brugt til noget. Det holdt den daværende vicevært fast på. Det var dengang, man måtte slå på børnene. Og det gjorde han. Græsset i gården var kun til pynt.

I dag er gården udstyret med legeplads med rutsjebane og sandkasse. Langs murene står blomstrende gladiolus i store pletter. I godt vejr er der rift om de grønne bænke og den store grill.

- Når der er rigtig godt vejr, så er vi her alle sammen. Så er der rigtig meget råberi, med 40 børn i gården så får den ikke for lidt.

I 1965 var eget toilet en by i Rusland, omtrent. De små to-værelses lejligheder havde toilet på køkkentrappen, mens de resterende toiletter lå omme i baggården. I dag er de fleste mindre lejligheder slået sammen til rummelige 4-værelses boliger med eget toilet, hvilket betyder, at folk bliver boende - også efter at den første efternøler har vist sig. Oprindeligt talte ejendommen 120 lejemål. I dag er tallet nede på cirka 75.

Aldrig herfra

I 1965 var kvarteret omkring Matthæusgade et af de mere skumle.

- Jeg ved ikke, om der er noget at sammenligne med i dag. Det hele er blevet så pænt, siger Svend Erik Andersen.

- Når man gik på gaden, skulede man altid lidt for at se, om der kom nogen bagved. Det var utrygt. Alligevel har man som beboer på Vesterbro altid kunnet tale med hinanden, også drakkerne. Der har aldrig været den slå til søren-mentalitet, som medierne fremstiller. Næ, man kommer hinanden ved.

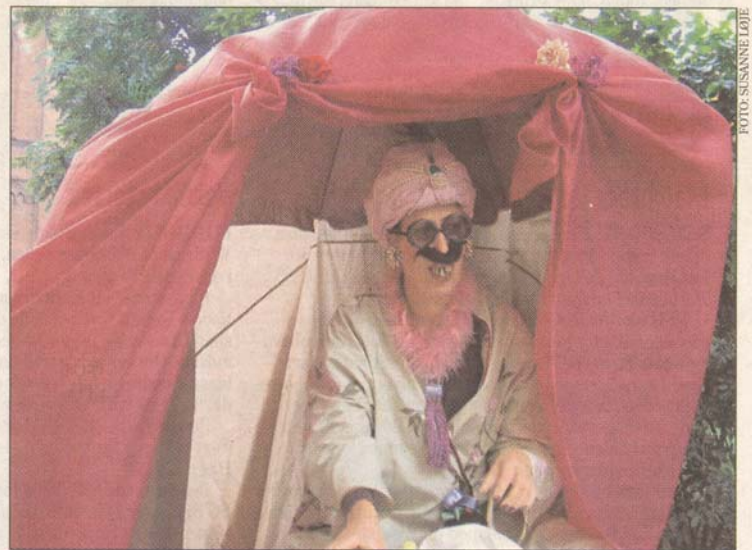
Og netop det med at komme hinanden ved, det er Svend Erik meget begejstret for. Og her har tidernes udviklet sig til det bedre.

Mere end 200 balloner blev sendt til vejrs til ære for fødselaren.

Vicevært Svend Erik Andersen med lirekassemanden.

En spåkone kom slog også et smut forbi og fortalte om fremtiden.

- Der er tyndet godt ud i det lokale drukkvarter - også her i gården. Dengang kunne man sagtens have et hold på 10-12 stykker siddende i gården midt om natten, mens de kævede bajere. Det var dengang, vinduerne kun var et lag. Det larmede.

Klientellet er blevet mere

roligt. Familierne har taget over, hvor de socialt udsatte slap. Og byfornyelsen har bestemt gjort sit for Vesterbro, mener Svend Erik, selv om ejendommen ikke fik spist sin del af byfornyelses-kagen.

Overvejer du nogensinde at flytte herfra?

- Jeg skal bæres væk herfra. Jeg har fået lov til at blive begravet under rutsjebanen, og det skal være lodret. For jeg får halsbrand, hvis jeg ligger ned, griner Svend Erik Andersen. Ligesom han har det gamle hus sin charme, og de to er uadskillelige i mange år endnu.

FOTO: KLAUS SLETTING

FOTO: KLAUS SLETTING

FOTO: SUSANNE LØJTE